

weten te leggen met andere illegalen: hij was via een relatie van Vorrink als 'Anton' in aanraking gekomen zowel met de Delftse student Pahud de Mortanges die een sabotagegroep leidde, als met de leider van de groep- 'Kees', Dutilh. Deze had in die tijd verschillende films met spionagegegevens via de 'Zweedse' en de 'Zwitserse Weg' naar Londen kunnen doorgeven, waar hij overigens nimmer iets op gehoord had. 'Anton' beweerde dat hij een eigen radioverbinding met Londen bezat. Was dat zo? Dutilh zei dat 'Anton' er voor diende te zorgen dat de Londense radio een bepaalde slagzin uitzond ten bewijs dat een van de microfilms van de groep- 'Kees' aangekomen was. Schreieder kon dat via een van de zenders van het *Englandspiel* regelen. 'Anton' was dus, zo zag Dutilh het, inderdaad een Engelse geheime agent. Dutilh sprak zich vrij tegen hem uit: 'Wij werken hier in Nederland', zei hij,

'onder de grootste gevaren, riskeren iedere dag dozijnen malen ons leven en die in Engeland vinden het niet eens de moeite waard, ons de ontvangst van ons onder levensgevaar verrichte werk te bevestigen. Waarom zegt men ons niet, of ons werk slecht of goed is en hoe wij het anders en beter moeten doen? Heeft men er soms geen belangstelling voor?'¹

Pot, achterdochtiger dan Dutilh, was over 'Anton' minder enthousiast; hij had geconstateerd dat 'Anton' enige dingen gezegd had die niet waar konden zijn. Persoonlijk ontmoette Pot 'Anton' overigens niet, Dutilh vond het veiliger om dat als enige te doen. De rapporten die hij 'Anton' gaf, wekten, aldus later Schreieder, 'bij de Duitse militaire autoriteiten grote verbazing. Er bleek nl. een buitengewoon goede kennis op militair gebied uit en het was zeer nauwkeurig en netjes uitgewerkt.'² Er was intussen maar één naam die 'Anton' van Dutilh loskreeg: die van Pot; de namen van alle overige medewerkers werden door Dutilh niet genoemd. Wij moeten wel aannemen dat hij bij die zwijgzaamheid een algemene regel volgde, want van wantrouwen jegens 'Anton' was bij Dutilh bepaald geen sprake. Dat bleek mede hieruit dat hij de *V-Mann* in contact bracht met een actief communistisch verzetsman, dr. Gerrit Kastein.

Op 10 maart '43 werd het *Spiel* met Dutilh beëindigd: hij werd gearresteerd.³ Alle hem bekende namen en adressen verzweeg hij - Pot zette het werk voort en toen hij enkele maanden later, in mei, via Delfzijl ontkwam, belastte Siewert de Koe zich met de leiding van de groep- 'Kees'. De Koe had

¹ J. Schreieder: *Het Englandspiel* (1949), p. 199. ² A.v., p. 200. ³ Dutilh werd eind februari '44 gefusilleerd.